

Speech gehouden bij het afscheid van Frank Roos als voorzitter van Roterodamum 22 oktober 2020 door Paul van de Laar

Hoe moeten we Frank het beste typeren. Als je zijn naam op google intikt, wordt hij omschreven als: “fuel for living strategies”. Ik vond het wel een rake typering. Bij nader onderzoek blijkt dat het om een andere Frank Roos gaat. Toch zie ik wel aanknopingspunten wanneer ik de slogan zou aanpassen in: Frank Roos: “energie voor levend erfgoed”. Want zo zie ik hem. Een galante ridder ten dienste van het Rotterdamse erfgoed. Ondanks Franks – bij veel Roterodamumleden bekende – liefde voor de molens, is hij absoluut geen dolende figuur uit de wereldberoemde roman van Cervantes die tegen windmolens vecht. Wind, wieken en water zijn weliswaar woorden die op hem geplakt kunnen worden, het vlakke Zeeland is niet zijn enige liefde. De familie komt op de eerste plaats, laat ik dat vooropstellen, maar Rotterdam zijn geschiedenis staat op gelijke hoogte met de molens.

Op zijn stalen ros – want hij doet bijna alles fietsend - legt hij kilometers af en daar waar het erfgoed in gevaar komt, springt hij van lenig van zijn zadel en op de bres. Rotterdam heeft niet zoveel aan erfgoed en dan heb je doorzetters nodig. Rotterdam is nu eenmaal niet de stad die graag terugkijkt, tenzij het past in een promotie van de stad. Het verleden staat vooruitgang in de weg, zou zo maar in het wapen van de stad passen. Het is eigenlijk opmerkelijk dat een stad als Rotterdam die zo'n grote verwoesting heeft meegemaakt, telkens bij de les moet worden gehouden. Roterodamum dankt er zijn bestaan aan. Wat dat betreft past Frank uitstekend in de rij voorzitters die zich met hem hebben bewezen door hun inzet voor het erfgoed van de stad.

Allen brachten ze bijzondere vaardigheden in. Maar met Frank heeft Roterodamum misschien wel zijn opvallendste voorzitter sinds het ontstaan. Want hoe groot is de kans dat Roterodamum ooit nog wordt geleid door een heer van stand die bevoegd molenaar is en zelf een monument heeft gerestaureerd? Met respect wordt hij buiten Rotterdam gepresenteerd als Frank Roos, molenaar te Colijnsplaat. Een geweldige titel voor op het visitekaartje, met daaronder voorheen voorzitter van Roterodamum. Want molenaar blijft hij. Wieken, wind en wielen maken in Frank een poëtische geest los. In de PZC lezen we bijvoorbeeld: “Met meer wind en zeil op de wielen dan voel je de molen bewegen door de enorme krachten”, zo legt hij uit wat de molen met hem doet. Maar hij richt zijn blik niet alleen op een wiekende horizon.

Door zijn reddingsactie tot behoud van de tekst op de gevel aan de Noordmolenstraat, wordt hij een bekende Rotterdammer. RTV Rijnmond legde het vast: “Frank Roos van het Historisch Genootschap Roterodamum ziet een man met een zaag naar boven gaan om de letters van de gevel te halen. Net op tijd kan hij die poging verijdelen. "Ik vroeg wat hij ging doen. Hij zei: "Dit gaat weg. We gaan het wel bewaren, maar het blijft niet hier." Ik heb meteen de eigenaar van het pand en de Zeeman gebeld om dat te voorkomen." Na enig onderhandelen krijgt Roos het voor elkaar dat er voorlopig niets aan de tekst wordt gedaan. "En hopelijk blijft dat zo, want dit moet hier blijven hangen. We willen dit deel van de stad graag beschermen. Deze historische tekst heeft namelijk een verbinding met de Tweede Wereldoorlog." Hier is een vastberaden voorzitter die als een mobiele vredesrechter resoluut optreedt in het belang van de stad. Ongetwijfeld een hoogtepunt in zijn jarenlange carrière als bestuurslid en voorzitter van Roterodamum.

Voor veel Rotterdammers is hij de man achter de erfgoedschermen van Roterodamum. Frank was overal in Rotterdam, maar zonder de behoefte om zich te profileren. Frank is niet alleen

een uiterst charmante, gastvrije man maar als voorzitter iemand die vooral anderen in het bestuur de ruimte laat. Hij was al jarenlang betrokken bij Rotterdam via Stichting Stadsherstel toen hij in 2016 door Melanie Post werd gevraagd het stokje over te nemen; voor iedereen aan de bestuurstafel was hij de logische keuze.

Het is ook niet verwonderlijk dat Frank binnen ons bestuur, samen met zijn monumentenpartner, Luuk de Boer, alles op alles zette voor bijzondere gebouwen, monumenten. Zo zal straks ook weer de gevelsteen van de oude Bijenkorf van Dudok op de Coolingsingel te bewonderen zijn. Het terugbrengen van erfgoed naar de stad om zoals Frank dat noemt, open wonden te helen. En als je hem vraagt of Feyenoord een nieuw stadion moet hebben, dan denkt hij niet uitsluitend aan de mogelijkheden die een nieuw iconisch sportpaleis zijn cluppie kan opleveren. Hergebruik prima, maar de Kuip mag nooit weg.

Misschien zult u denken – en die gedachte had ik ook toen Frank zijn afscheid in het bestuur aankondigde – is het niet vreselijk jammer dat Frank na vier jaar als voorzitter opstapt. Frank is zeker niet uitgekeken op Rotterdam en ook niet op u. Maar Frank heeft naast Rotterdam zijn handen vol aan andere maatschappelijke activiteiten. Het is jammer dat Frank afscheid moeten nemen via ZOOM en dat we niet in staat zijn hem uit te leiden met een mooie receptie of een diner. Dat laatste houd je zeker tegoed Frank want we willen graag als bestuur later nog eens op gepaste wijze afscheid nemen, wanneer we het virus achter ons hebben gelaten. Het is traditie dat we geen afscheid nemen met grote cadeaus. Deze keer geen traditioneel Rotterdamglas (want die staan bij jou thuis) maar een foto van een Rotterdamse pui die dankzij jouw resolute optreden als erfgoed is behouden. Rotterdam mag zich gelukkig prijzen dat er altijd voorzitters bereid zijn om zich geheel belangeloos voor de geschiedenis van deze stad in te zetten. En dat vertrouwen geldt nu al jouw opvolger, Ton Wesselink, ook zo'n sportieve echte Rotterdammer met een groot Feyenoordhart. Dat komt vast goed. Frank heel veel dank namens ons allen. Zoals Peter Blanken in 1997 in de Rotterdam-revue het zou omschrijven: Frank Roos: Geheid Rotterdam.